

İki günüm uzun zamandır aynı geçmiyor. Askerde bile aynı saatte kalkmayı becerebilsem de, bazen o bile pek geçerli değildi, aynı saatte yatmaya alışamadım. Düzensizlik bir düzen halini almaya başlarsa sıkıcı oluyor, düzenliliğin kendisi kadar sıkıcı.

İki gün üstüste aynı saatte yemek çok fantastik bir beceri, aynı saatte işe gitmek de öyle. İnsan düzenlilikten sıkıldığında düzensizlikte tatil yapabiliyor, peki ya kaostan sıkılınca nereye kaçacak? Daha tertipli olmaya değil, hem beceremiyorum, hem de onun da sıkıcı olduğuna dair iddialar çok fazla. Basitleştirmeye kaçıyorum, sorumlulukları azaltmaya veya bildiğin tembelliğe. Bunlar da pek övünülecek özellikler değil.

Geçen hafta sabahları erken kalkıp, yarım saat kadar yürüyüp, bir parkta iki yazı yazıyordum. Bunun dört-beş gün devam ettirdim. Şahsi tarihimde önemli bir olgunluk taşıdır. Ancak dün geç kalktım, yine de gittim yürümeye ve bugün yine geç kalktım ve az sonra yürümeye gideceksem de artık eski tadı yok.